

## ANYÁM BOROASS!



Az ovisok harapnak – dolgok, amiket jó, ha tudsz ovikezés előtt!

Az ötölés-hatolás oviügyben nem kezdődhet túl hamar. Gyakran ez az első alkalom, amikor a gyerek belép a köznevelésbe, az anyuka pedig kezét tördeli, hogy mi lesz vele, „bírja-e majd a tempót”. Ezt gyakran még az szülő is megteszi, akinek a gyereke korábban bölcsis volt, és az aggodalom akár jogos is lehet.

Köztudott, és ha nem az lenne, mindenki, aki egyetlen szülői tájékoztatón is megjelenik, tapasztalhatja, hogy az állami **óvodák totálisan** tele vannak, 22-23 főnél kisebb csoportokat nem indítanak, sőt inkább csak nagyobbakat, és emellett még mindenféle követelésekkel, **vagy követelésnek ható feltételekkel állnak elő a szülővel szemben, amit könnyen személyes fenyegetésnek élhet meg az anya vagy az apa, és az aggodalmát csak fokozhatja.**

Ilyen az:

- hogy a legtöbb helyen a gyerekek elvileg teljesen szobatisztának kell lennie. Mert ugye nem érnek rá átpelelnézni meg egyébként is korosztályi követelmény, és egy „hároméves tudja már visszatartani” és hasonlók. Pedig nem minden hároméves tudja. És ha néha nem tudja, akkor mi van? Nem a nagykönyv szerint fejlődik.
- És ehhez jön még, hogy képes legyen egyedül öltözni - ehhez halkan azt tenném hozzá, hogy az iskolában is ugyanez lesz majd a feltétel, ami kicsit furcsa fénybe **helyezi az óvodát.**

Szóval engem senki ne kérdezzen, egész pontosan mi az értelme ezeknek – amellett, hogy az óvónőknek legyen könnyebb dolguk, ami valahol persze fontos, hiszen tényleg kevesen vannak, viszont a gyerekek betanítására vagy rosszabb esetben dresszírozására is kiválóan alkalmasak ezek a szabályok. Engem például az borzasztott el az oviválasztás időszakában, hogy a legtöbb felkeresett intézményben kifejtették, hogy ők keményen el fogják érni, hogy a gyerek „az életkorának megfelelően” tudja ellátni magát, és nem lesz ott kikacsintás, egyénieskedés, hiszen a nadrágot mindenkinek ugyanúgy át kell tudnia venni.

Ettől konkrétan hidegrázást kaptam, de úgy láttam, hogy az óvónők vagy igazgatónők nagy része igencsak határozott elvekkkel rendelkezik arról, mit kell tudni háromévesen, és aki nem tudja, annak aztán keményen meg kell tanítani. Nyilván ez nem igaz mindenkire, mindenhol, csak öt óvodából háromban adták elő nekem a gyerek kockásításának folyamatára való erős hajlandóságukat.

**Ennek és az utóbbi három évnek a fényében én a következő tanácsokat adnám leendő ovisok anyukájának.**

## **Jól nézd meg a gyerekedet!**

Nyilván ez megtörténik, az anyukák a gyerekeik ismerői. Úgy gondolom, az lenne az igazán fontos, hogy fel tudjuk mérni, milyen típusú a kicsi Zénó vagy Jázmin. Nem mintha a harcos, önmagukért kiálló vagy jól alkalmazkodó gyerekeknek ne lenne szükségük egyéni figyelemre, de ha alapvetően stabil lelkiállapotú, nem fél az újdonságoktól, jól elvan társaságban, talán nem kell annyira túlfutni a köröket, mint egy visszahúzódó, sajátosan fejlődő kicsinél.

A stabilan működő Jázminnál sem az a jelszó, hogy „akárhova”, de egy jól végiggondolt választás a közeli oviba aranyos óvónénivel várhatóan mindenki meglegedésére szolgál majd. Ha viszont Zénócskát a szél is arrébb taszítja, elveszik vagy túl agresszívvá válik nagyobb és hozzáértő figyelem hiányában, akkor érdemes picit jobban megválogatni a hová.

## **Mínél közelebb!**

Evidensnek hangzik, de nem az. Sokszor találunk szülőként kiváló óvodát hárommal arrébb lévő kerületben, negyven-ötven perc BKV- vagy autóút-távolságra. Nem gondolom, hogy feltétlen rossz ötlet hurcolni a gyereket, ha úgy érezzük, tényleg arra a helyre van szüksége, de mindenképpen jól mérlegeljünk előtte. Mert a sarki ovinak, ha véletlen az tényleg még megfelelő is, nemcsak az az előnye, hogy utazás helyett gyorsan lerakjuk a kicsit és még egy tejeskávét is bedobhatunk, vagy nyáron papucsban áttoljuk, hanem neki is jó, hogy alhat például többet, nem kell ébresztgetni, és nem fárasztja le nap mint nap a hosszú utazás. Illetve az, hogy nem megy el két óránk minden egyes hétköznap csak önmagában a szállítással, egész komolyan növelheti a hatékonyságunkat az élet több területén.

## **Legyen udvar, legyenek játékok!**

Alapvetésnek tűnik? Nem az. Sok belvárosi oviban például van udvar, de elég kicsi. Ha elmondják, hogy ide lehoznak egyszerre négy csoportot, akkor lehet tudni, hogy egy négyzetméter jut egy gyerekre. Olyan is előfordul, hogy alig akad mászóka. Pedig ez ilyen kicsi gyerekeknél lényeges szempont.

## **Cuki óvónéni**

Talán a legnagyobb közhely, hogy találjunk egy jó óvónénit. Sajnos nem mindig lehet előre találkozni velük, de ha igen, mindenképp érdemes. Ő az, aki tényleg és szó szerint aranyat ér és effektív nem lehet megfizetni és meghálálni eléggé a munkáját. A nagy baj, hogy egy nagy létszámú csoportban már ő sem tud varázsolni, vannak emberi határok, de a jó óvónéni alapvető biztosíték lehet arra, hogy a gyerek az oviban megnyugszik, biztonságban érzi magát, és észreveszi, ha valami baja, bánata, fejlődési nehézsége van. Nem árt továbbá, ha az óvónő még felnőttekkel, pl. anyukákkal is tud emberi módon kapcsolatot teremteni, de azért ha már gyerekekkel sikerül, nagyjából legalábbis felnőttekkel is szokott.

## **Tűrhetően együttműködő intézmény**

Igazi ritkaság, ámde nem lényegtelen. Nekem a legtöbb állami intézményről az a tapasztalatom, hogy teljesen hülyére vesznek, alapvetően gyerekként kezelnek, és úgy beszélnek velem, mintha semmilyen

értelmes tevékenységre nem lennék képes, a gyerekekről pedig halvány fogalmam sem lehetne, hiszen ők aztán jobban tudják. Ez nagyon fárasztó, rendkívül terméketlen és a gyerek számára egyáltalán nem kedvező párbeszédhez vezethet. Ha valaki nem ilyen, hanem együttműködő helyre akad, ne habozzon, értékelje!

### **Magánszektor? Jól nézz körül!**

Ha arra jutunk, hogy „nincs normális hely a környéken”, hogy Zénónak sehol nem jó, senki sem szimpatikus, a gyerekeknek más bánásmód kell, nem bírja a nagy csoportot és hasonló, akkor szoktunk alternatív óvodát keresni. Ezek között igen kiváló – és gyakran nem túl olcsó – intézmények vannak, amelyekkel kapcsolatban fő tanácsom volna, hogy aprólékosan járjuk körbe a választott helyet. Vagyis tájékozódjunk már odajáró szülőknél, mennyire tetszik nekik a hely, alaposan csekkoljuk le a vezető szervezetet, és lehetőleg minél több külső és belső információt szerezzünk, hiszen itt sem minden arany, ami fénylik, csak sokszor elsőre úgy tűnhet.

### **Jelentkezz be anyukás Facebook-csoportokba!**

Ha még nem történt volna meg. A kerületi és városi csoportokban mindig többen is vannak, akiknek már egy vagy két gyereke járt a kiválasztott intézménybe, és tudnak mesélni, tanácsokat adni. Nem mintha mindent el kellene hinni, amit mások mondanak, de ha nyolcan állítják, hogy az Ági néni, bár óvónő, utálja a gyerekeket, akkor jobb megfontolni az illető néni csoportját.

### **Dönts és nyugodj meg!**

Tudom ám, hogy szinte lehetetlen. A nagy okosok, a tapasztalt beiskolázók és beóvodázók viszont azt szokták mondani, hogy bár úgy tűnik, hogy ezen múlik az élet, valójában mégsem. Vagyis ha mégsem sikerül jól a választás, lehet változtatni. Persze kedve senkinek sincs, mindenki örülne, ha ez aztán a következő években már így maradna, de nem nyomorítod meg a gyereked, ha olyan körülmény adódik jövő ősszel, amire nem tudtál felkészülni, amire nem számítottál, és mégiscsak változtatni kell. *Nem ezen az egy döntésen múlik a gyereked egész boldogsága.* Igen fontos mantra, amit nem árt elkezdni mondogatni. Akár már most is.